

[Kofod-Svendsen]

ikke, at de ærlige skal blive yderligere belastet, fordi nogle ikke betaler.

Det er vores helt overordnede syn på det. Og hvad vi yderligere kan udbygge af – hvad skal vi sige – instrumenter, for at vi alle betaler, hvad vi er pligtige til at betale, det hilser vi velkommen.

Hvad dette konkrete angår, synes jeg, det er en klog løsning, som socialministeren lægger op til, nemlig at vi får en nærmere undersøgelse, og dér er Kristeligt Folkeparti – på linje med det, som blev sagt fra Venstre – meget optaget af, at der kommer nogle konkrete ting på bordet, så vi kan sige, at vi faktisk bør ændre reglerne for at få større sikkerhed på dette område, men jeg understreger: også på andre områder, så vi bliver skrappe til at inddrive det, som vi bør inddrive.

Så vil jeg føje til, som også den sidste ærede ordfører var inde på, at det er ikke meningen, at børnene skal blive tabere i dette spil. Det synes vi ikke er rigtigt og rimeligt.

Men vi vil meget gerne medvirke til at stramme procedurer op, og vi ser frem til den undersøgelse, som er undervejs. Har den nogle operative elementer, så tror jeg, vi gerne vil medvirke til, at de bliver realiseret.

Jane Oksen (FP):

Jeg vil gerne takke for en overvejende positiv modtagelse af forslaget, der jo nok mest går på, at man virkelig finder, at der er behov for en nærmere undersøgelse af disse ting. Jeg tror næppe, man når til enighed om de metoder, der står i Fremskridtspartiets forslag, men det må tiden jo vise.

Jeg havde heller ikke forventet, at Socialdemokratiet og SF havde været positive over for dette forslag. Man må undre sig over, at et sådant forslag kaldes klapjagt på børneforældre og lign. Det er jo ingenlunde hensigten. Hensigten er en ganske naturlig moralsk holdning til, at folk nu engang skal betale for de ydelser, de modtager. Og de kunne måske endda betale endnu mere for børnepasning, end tilfældet er i dag. De restancer må væk, og det gælder selvfølgelig også de restancer, der er på alle andre områder.

Når Fremskridtspartiet fremsætter dette forslag om inddrivelse af skyldig betaling for offentligt formidlet børnepasning, skal det netop ses som et forsøg på at tage hul på de milliard-

restancer til det offentlige, vi har i Danmark i dag. Hver sjette dansker har restancer til offentlige kasser på beløb, der mindst andrager 30 mia. kr. Blot sidste år steg beløbet med 20 pct. I 1985 var beløbet kun 15 mia. kr., så det er fordoblet på 5 år, og det kan selvfølgelig ikke fortsætte.

At danskerne også skylder i moms og skat, hænger formentlig sammen med de dårlige vilkår, vi byder de erhvervsdrivende, og det enormt store skattetryk, vi har. Men når det gælder pasning af børn, betragter vi dette, at man tilsidesætter sine udgifter til børn til fordel for andre udgifter, som helt uansvarligt.

Børnene burde dog komme i første række. 200 mio. kr. skylder danske forældre. På 2 år steg beløbet med omkring 70 mio. kr. Hvor stort beløbet er i dag, er der ikke rigtig nogen der ved, og det begrunder selvfølgelig også, at vi må have en nærmere undersøgelse af det.

Den lov, vi fik i 1989 om at ligestille kontanthjælpsmodtagere, dagpengemodtagere og folk på lavtlønsområdet med hensyn til betaling for børnepasning, er både fra pædagoger og socialistiske partier blevet beklaget, og man siger, at børn af den grund bliver trukket ud af institutionerne. Kommunerne har efter min mening også i høj grad misbrugt loven med det store antal socialpædagogiske fripladser, der er indført. En undersøgelse i Århus Kommune viste, at man bare 3 måneder efter lovens ikrafttræden havde mere end firedoblet antallet af de socialpædagogiske fripladser.

Da man efter loven i april/maj 1989 begyndte at kræve betaling for pasning af bostandsmodtagernes børn, var det ud fra den rimelige betragtning, at disse havde lige så mange penge til rådighed som folk på dagpenge eller dem, der arbejdede inden for lavtlønsområdet. I starten var der stor usikkerhed om, hvordan kommunerne kunne gribe ind over for kontanthjælpsmodtagere, der ikke betalte, og det samråd, der blev holdt den 26. august med socialministeren, gav ikke meget resultat.

Det er korrekt, som socialministeren siger, at vi i bemærkningerne måske ikke har tolket dette samråd helt rigtigt, men som socialministeren også sagde i sin indledende tale, er det kun i særlige tilfælde, man benytter bostandslovens § 49 over for kontanthjælpsmodtagerne. Som tilstandene er i dag, kan børnene faktisk ikke opsiges i børnepasningsordninger, uden at foræl-